Kirpinin Resmi
Povit
Aysel Banu YAVUZAL

Kirpinin Resmi

Aysel Banu YAVUZAL

Ağaçların fısıldaştığı, eğrelti otlarının yeşil kurdeleler gibi kıvrıldığı ormanın kalbinde, Pip adında küçük, yuvarlak bir kirpi büyük bir hayal kuruyordu. Ormanın renklerini resmetmek istiyordu, ama dikenleri keskindi ve patileri minicikti. Güneşli bir sabah, oyuk bir meşe ağacına bir tabela astı: 'Pip'in Sanat Atölyesi – Herkes Hoş Geldin!'

Pip'in üstünde boya sıçramış mavi bir önlük vardı; koyu çikolata rengi, uçları soluk altın rengi dikenleri heyecandan diken diken olmuştu. Böğürtlen kırmızısı ve yaprak yeşili boyalarını, dallardan yapılmış fırçalarını çıkardı. 'Ormanı resmedeceğim,' dedi, 'dikenlerimle noktalar ve tırmık çizgiler yaparak!' Ama denediğinde, dikenleri yağmur damlalarına benzeyen komik benekler bıraktı.

Tam o sırada, Clover adında bir tavşan oradan geçti. Uzun gri kulaklarının içi pembeydi, üstünde kırmızı kurdeleli yosun yeşili bir önlük ve pofuduk beyaz bir kuyruk vardı. 'Ne güzel bir atölye!' dedi. 'Ben de resim yapabilir miyim?' Pip'in yuvarlak gözleri kocaman açıldı. 'Evet! Ama benim dikenlerim dağınık noktalar yapıyor. Seninkiler farklı olabilir.' Clover gülümsedi. 'Hadi görelim!'

Clover yumuşak fırçalarını ve pürüzsüz boyalarını çıkardı. Bulut kadar yumuşak, hafif mavi bir gökyüzü boyadı. Pip bir ağaç resmetmeye çalıştı, ama dikenleri tırmık çizgiler ve altın noktalar bıraktı. 'Ah, olmuyor,' diye iç çekti. 'Benim resmim çok dikenli. Seninki ise çok pürüzsüz.' Clover kendi resmine baktı. 'Benimki de çok sade,' diye fısıldadı. 'Keşke senin komik dokuların olsaydı.'

Yan yana resim yapmaya karar verdiler. Pip'in dikenleri çıtırdayan çimenler ve benekli taşlar yaptı. Clover'ın patileri pofuduk bulutlar ve ipeksi dereler oluşturdu. Ama geri çekilip baktıklarında, resimleri birbirine yapışmış iki ayrı dünya gibi görünüyordu. 'Belki de tarzlarımız karışmıyor,' dedi Clover, kulakları sarkarak. Pip'in dikenleri de sarktı. 'Belki de,' dedi üzgün bir sesle.

O öğleden sonra atölyeden esen bir rüzgâr, Pip'in resmini Clover'ınkinin üstüne devirdi. Tırmık çizgiler tam onun yumuşak mavi gökyüzüne düştü, pofuduk bulutları da Pip'in benekli zemininin üzerinde yüzdü. Pip şaşkınlıkla nefes aldı. 'Bak! Senin bulutların benim gökyüzümde!' Clover'ın gözleri parladı. 'Ve senin noktaların benim gecemdeki yıldızlar gibi!' Birden farklı sanatları yanlış görünmeyi bıraktı; tek bir orman gibi göründü.

'Hadi dokularımızı bilerek karıştırmayı deneyelim,' dedi Clover. Yumuşak yeşil bir çayır boyadı, Pip de dikenlerini üzerinde yuvarlayarak düğün çiçekleri gibi altın noktalar bıraktı. Sonra Pip tırmık tırmık bir ağaç gövdesi boyadı, Clover da dallara pofuduk beyaz çiçekler dokundurdu. 'Bu tıpkı sihir gibi!' diye güldü Pip. 'Senin yumuşaklığın benim tırmıklığımı ağaç kabuğu gibi gösteriyor!'

Bütün ormanı birlikte resmettiler: Clover'ın hafif yumuşak boyası gölet için, Pip'in benekli dikenleri çakıllı kıyı için. Clover pofuduk kuyruğuyla kayalara yumuşak yosun sürdü, Pip'in dikenleri yaşlı bir meşenin pürüzlü kabuğunu tırmıkladı. 'Farklılıklarımız ormanı gerçekçi gösteriyor,' dedi Clover. 'Ve harika,' diye katıldı Pip, yuvarlak yüzü ışıl ışıl.

Haber ormana yayıldı. Arkadaşlar atölyeye göz attılar: bir sincap, bir kirpi ve bir fare ailesi. 'Ne tuhaf ve ne güzel resimler!' diye bağırdılar. Pip ile Clover birbirlerine baktılar. 'Bir sergi açmalıyız,' dedi Clover. 'Farklı dokuların nasıl güzel bir şey yaratabildiğini göstermek için.' Pip başını salladı. 'Ve sevdiğimiz ormanı kutlamak için!'

Günlerce çalıştılar. Pip alacakaranlık gökyüzüne altın yıldızlar serpiştirdi, Clover da yumuşak, uykulu bulutlar boyadı. Pip ağaçların pürüzlü kabuğunu tırmıkladı, Clover da pofuduk yeşil yapraklar ekledi. Böğürtlen kırmızısını yaprak yeşiliyle karıştırıp bir geyiğin tüylerinin kahverengisini yaptılar. Her resim dikenli ve yumuşak, tırmıklı ve pürüzsüz bir karışımdı—tıpkı arkadaşlıkları gibi.

Sergi günü atölye orman dostlarıyla çın çın çınladı. Pip'in krem rengi karnında bir kıpırtı oldu. 'Ya karışık resimlerimizi sevmezlerse?' diye fısıldadı. Clover yumuşak patisiyle onun patisine dokundu. 'Sevecekler, çünkü bu biziz.' Son resmi astı: noktalar, çizgiler ve yumuşak, pofuduk boyalarla dolu büyük bir orman manzarası.

İlk konuşan sincap oldu. 'Ağaç kabuğunu hiç bu kadar tırmık ve gerçekçi görmemiştim!' dedi. Kirpi göleti işaret etti. 'Ve su o kadar yumuşak ki içine atlamak istiyorum!' Fareler ateş böceklerine benzeyen altın noktalara sevinçle ciyakladılar. Pip'in dikenleri gururla karıncalandı. Clover'ın kulakları dimdik durdu. Farklı tarzları büyülü bir şey yaratmıştı.

Arkadan küçük bir ses çıktı. 'Neden bazı yerler tırmıklı, bazı yerler yumuşak?' Soran küçük bir tavşandı. Clover gülümsedi. 'Çünkü Pip dikenleriyle, ben de patilerimle resim yapıyorum. Dokularımızı karıştırarak ormanın ne kadar farklı şeylerle dolu olduğunu gösteriyoruz.' Pip ekledi: 'Ve farklılıklarımızı bir araya getirdiğimizde, ikimizin tek başına yapabileceğinden daha iyi bir şey yaratıyoruz.'

Arkadaşlar alkışladı ve tezahürat yaptı. Oyuk meşeye asmak için bütün ormanın resmini istediler. Pip ile Clover onu birlikte boyadılar: tırmık ağaç gövdeleri, yumuşak bulutlar, benekli çiçekler ve pofuduk yosun. Bitirdiklerinde herkes bunun gördükleri en güzel orman resmi olduğunda hemfikirdi. 'Bu hepimiziz,' dedi Clover. 'Ve hepimizin farklı yolları,' dedi Pip.

O günden sonra Pip ile Clover en iyi arkadaş oldular. Her gün resim yaptılar, dokuları ve renkleri yeni yollarla karıştırdılar. Pip dikenli dikenleri için endişelenmeyi bıraktı, Clover da yumuşak patilerini daha da çok sevdi. Farklı olmanın bir sorun değil, bir armağan olduğunu öğrendiler. Ve oyuk meşedeki küçük atölyeleri ormanın en mutlu yeri oldu.

Eğer bir gün ormanda dolaşırken 'Pip ile Clover'ın Sanat Atölyesi' yazan bir tabela görürseniz, durun ve içeri göz atın. Uçları altın renkli dikenleri olan yuvarlak bir kirpi ile pofuduk beyaz kuyruklu yumuşak bir tavşanı yan yana resim yaparken bulacaksınız. Size farklılıkların yaratıcılığa ilham verdiğini ve en iyi sanatın—ve en iyi arkadaşlıkların—işleri karıştırarak yapıldığını gösterecekler.